

N:o 35.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 20 april 1889.
— — — — Andra Kammaren den 20 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående bevillningsavgifter
för särskilda förmåner och rättigheter.*

(Bevillningsutskottets betänkande n:o 7 samt memorial n:is 8 och 9.)

Till Konungen.

Sedan Riksdagen öfversett och granskat gällande stadganden angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter, får Riksdagen härmed i underdånighet anmäla de beslut, som i ämnet blifvit fattade.

För närvarande är föreskrifvet, att utländing eller i utlandet bostatt, här i riket icke mantals- och skattskrifven svensk undersåte, som reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande af handel med eller utan varuprof bjuder ut eller slutar handel om utländska varor att framdeles från utlandet levereras, skall, vid ankomsten till riket, till närmaste kronouppbördsman i stad aflemna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar här qvarstanna, samt dervid erlägga etthundra kronor för rättigheten att under en tid af högst tre månader idka dylik handel; åliggande det honom att, derest han efter nämnda tid vill samma rättighet utöfva, förskottsvis betala ytterligare fyratio kronor i månaden, hvilken afgift skall antingen för längre tid på en gång eller för minst en månad om sänder, men alltid för full

månad, inbetalas till kronans uppbördsman i stad inom det län, der han vid betalningstiden sig uppehåller. Och finnes härjemte stadgadt, att den utlänning eller med utlänning, enligt hvad här ofvan är sagdt, likstälde svenske undersåte, som, utan att hafva den stadgade afgiften behörigen erlagt, beträdes med att bjuda ut eller sluta handel om utländska varor, skall, jemte afgiftens erläggande, böta från och med etthundra till och med femhundra kronor.

Då Riksdagen erfarit, att i utlandet bosatta svenska undersåtar, hvilka låtit mantals- och skattskrifva sig här i riket, hvarigenom de blifva befriade från ofvannämnda bevillningsavgift, ofta resa omkring i Sverige samt bjuda ut och försälja utländska varor, utan att därför erlægga någon som helst bevillningsavgift, emedan de, såsom bosatte i utlandet, icke kunna af myndigheterna anträffas, har Riksdagen funnit den föreskrift lämpligare, att endast den i utlandet bosatte svenske undersåte, som för det år, hvarför uppbörd af bevillning till svenska staten senast egt rum, erlagt allmän bevillning, skall vara befriad från särskild afgift för rättigheten att här i landet resa omkring samt utbjuda och försälja utländska varor.

Hvad sjelfva afgiften för denna rättighet beträffar, har Riksdagen, som, med afseende derå att ifrågavarande form för affärers inledande och afslutande under senare tider vunnit betydande utveckling och ofta antaga proportioner, hvilka ej stå i rimligt förhållande till de därför stadgade avgifter, ansett bevillningsbeloppet böra bestämmas till etthundra kronor för hvarje månad och beräknas efter kalendermånad.

Enligt nu gällande föreskrifter äro handelsresande af ifrågavarande kategori ej skyldige att hos myndigheten å den ort, der handel slutas, förete intyg derom, att de erlagt den stadgade afgiften. Till följd häraf och då någon skyldighet naturligen ej förefinnes för vederbörande myndighet att affordra alla handelsresande, som passera orten, sådant intyg, läser det ofta inträffa, att dylika handelsresande, som ej erlagt nämnda afgift, kunna idka sin rörelse utan att något åtal derå följt. Riksdagen har ansett nödvändigt, att detta missförhållande undanröjdes, hvilket Riksdagen funnit lämpligast ske derigenom, att handelsresande skall, innan handel å någon ort inledes, för vederbörande polismyndighet styrka, att han erlagt den stadgade afgiften, samt att bevis derom skall på begäran af myndigheten meddelas.

På grund häraf har Riksdagen beslutit, att § 6 i nådiga förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 16 maj 1884 skall i nedan nämnda delar erhålla följande förändrade lydelse:

E) Bevillningsafgift af vissa handlande och handelsexpediter.

§ 6.

Utländing eller i utlandet bosatt svensk undersåte, som icke för det år, hvarför uppbörd af bevillning till svenska staten senast egt rum, allmän bevillning erlagt, skall, då han reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande af handel, med eller utan varuprof, bjuder ut eller slutar handel om utländska varor att framdeles från utlandet levereras, vid ankomsten till riket till närmaste kronouppbördsman i stad aflemna skriftlig uppgift huru länge han ämnar här qvarstanna samt dervid för rättigheten att idka dylik handel förskottsvis för hvarje kalendermånad, ehvad han vill under hela månaden eller blott en del deraf begagna sig af rättigheten, erlægga etthundra kronor, hvilken afgift skall antingen för längre tid på en gång eller för minst en månad i sänder, inbetalas till kronans uppbördsman i stad inom det län, der han vid betalningstiden sig uppehåller; skolande qvittenset å den erlagda afgiften vara meddeladt å tryckta blanketter, som, efter vederbörliga requisitioner, böra af statskontoret Kongl. Maj:ts befallningshafvande tillsändas, för att kronans uppbördsmän i städerna tillhandahållas, och hvilka blanketter, som skola lyda å etthundra kronor hvardera, böra innehålla erinran om behörigt iakttagande af hvad gällande författningar i afseende å dylik handel stadga.

Den utländing eller med utländing, enligt hvad här ofvan är sagdt, likstälde svenske undersåte, som utbjuder eller slutar handel om utländska varor, skall, innan handel å någon ort inledes, för vederbörande polismyndighet derstädes styrka, att han behörigen erlagt den stadgade afgiften, och skall bevis om sådan anmälan af myndigheten på begäran meddelas. Beträdes någon, som antingen ej erlagt afgiften eller ock underlåtit att hos vederbörande polismyndighet förete bevis om afgiftens erläggande, med att idka dylik handel, böte från och med etthundra till och med femhundra kronor, och vare han derjemte i förstnämnda fall skyldig utgifva afgift för den tid, hvarunder den olofliga handeln utöfvats. Förbrytelser häremot upptagas af poliskammare, der sådan finnes, och eljest af allmän domstol; och fördelas de ådömda böterna lika mellan åklagaren och den kommun, hvarest förbrytelsen blifvit begången.

De sålunda uppburna bevillningsmedlen åligger det uppbördsmännen att, under titel: »Bevillning af vissa handlande och handelsexpe-

diter», såsom andra kronomedel i behörig ordning uti länets ränteri leverera»; — — —

För Riksdagen har blifvit framhållet, att den afgift, hvilken enligt § 7 i förberörda nådiga förordning, erlägges af utländsk man eller qvinna, som med vederbörligt tillstånd, mot inträdesafgift, för egen räkning gifver konsert eller annan musikalisk tillställning, uppförer skådespel, förevisar konstridning, lindansning, mekaniska eller andra konster, kosmoramor, panoramor och andra optiska konststycken, vaxkabinetter, samlingar af djur och naturalier m. m., i Stockholm och Göteborg tre kronor och å annan ort inom riket en krona femtio öre, icke står i något rimligt förhållande till den vinst, som i vissa af de angifna fallen göres, synnerligast i de större städerna. Medgifvas måste emellertid, att genom afgiftens bestämmande till ett visst, oföränderligt belopp uppbörden och redovisningen af densamma underlättas, men å andra sidan torde, så länge denna afgift, såsom nu, odelad ingår till statens kassa, stora svårigheter möta att uppställa sådana regler, att afgiften blifver afpassad efter den högst olika inkomst, som uppstår af omförmälda, delvis med hvarandra icke jemförliga produktioner. Riksdagen har likväl ansett afgiften fortfarande böra, åtminstone till någon större del, komma statsverket till godo.

Enligt gällande bestämmelser är utländings skyldighet att erlägga ifrågavarande bevillningsafgift inskränkt till de fall, då föreställningen gifves mot inträdesafgift samt för egen räkning. Dessa inskränkningar skulle dock lämpligen kunna borttagas, så att någon afgift äfven drabbar utländing, som mot engagement uppträder vare sig å lokal, hvartill inträde är belagdt med afgift, eller å schweitzerier och andra dylika ställen, der ingen inträdesafgift erlägges.

För vinnande af en tillfredsställande lösning af frågan, huru denna beskattning samt erforderlig kontroll lämpligast bör ega rum, torde det vara af vigt att ega kännedom om, huru samma angelägenhet i andra länder är anordnad. Då Riksdagen icke varit i tillfälle att förskaffa sig fullständig kännedom härom, får Riksdagen i underdånighet anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utfarbeta samt för nästa Riksdag framlägga förslag till sådana förändrade bestämmelser rörande bevillningsavgifter af utländingar för konserter eller dramatiska och andra föreställningar, att dessa avgifter komma att utgå med ett i förhållande till den inkomst, föreställningarna gifva, skäligt belopp.

Stockholm den 20 april 1889.

Med undersåtlig vördnad.